

Bliver ikke denne Erklæring tagen tilbage, er det en absolut Nødvendighed for andre Medlemmer at stille Endringsforslag til 3die Behandling, da de Fleste her i Danmark, som ville konvertere, ville blive udelukkede fra at kunne faae Begunstigelser efter denne Lov, forsaavidt den vedtages som af Udvalget foreslaaet.

Sutein: Jeg vil blot tillade mig at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed, som ønske en anden Redaktion af det foreslaaende Lovforslag, paa Lovforslagets Karakter som en Undtagelseslov, som det dog maasse vil være, om ikke vanskeligt, saa dog ikke aldeles let for Administrationen at gennemføre. Under disse Omstændigheder forekommer det mig indlysende, at den Redaktion af Forslaget, som Thinget maa foretrække, er den, som har Administrationens Bisald, og det have vi jo i alt Væsentligt modtaget gennem den ærede Finansministers Udtalelser, idet han nu har sagt, at han i det Hele taaget kan tiltræde Udvalgets Redaktion med Undtagelse af, at han ønsker en enkelt Endring, idet han ønsker Ordene „for saa vidt“ ombyttede med „i det Omfang, som“. Vi have i den høitærede Finansministers Udtalelser derom en Garanti for, at Forslaget, forsaavidt det berører Administrationen, vil blive loyalt og uden Besvær for de Vedkommende gennemført saa godt som muligt. Gaa vi derimod ind paa en Redaktion, med Hensyn til hvilken vi ikke have en saadan Anerkjendelse fra Administrationens Side, komme vi vistnok ind paa Vanskeligheder, om hvilke Ingen af os kan dømme om, hvad de ville føre til. Jeg vil derfor meget bede det høie Thing at holde sig til den Redaktion, der her foreligger, ikke fordi det er den, Udvalget har lavet, men fordi der er truffen Overtenskomst med den høitærede Finansminister, eller fordi vi have modtaget hans Udtalelse om, at han billiger den Redaktion, og jeg tror, vi gennem en af ham billiget Redaktion faae et ganske andet praktisk Resultat frem end gennem nogetshelst Andet. Det andet Punkt, jeg gjerne vilde omtale, var angaaende den høitærede Ministers Udtalelse om Betydningen af Ordet „Konvertering“. Det har ligget klart for Udvalget, og vi vilde meget gjerne præcisere i Lovforslaget, at Loven i Grunden kun skulde angaa de Obligationer, ved hvilke der i det Hele taget opnaaedes gunstigere Betingelser end tidligere. Men disse gunstigere Betingelser kom man snart paa det Reene med vare af den Natur, at de ikke kunne præciseres. Naar f. Ex. en Mand, som tidligere har havt private Penge,

nu faar offentlige Penge, selv om det er aldeles til samme Rentefod, samme Opsigelsesfrist og øvrige Betingelser, er det en gunstig Virkning af Konverteringen for den Debitor. Jeg skal indrømme, at der muligvis kan løbe nogle Tilfælde ind under Loven, som egentlig ikke er Konverteringer, men jeg nærer det Haab, at den høitærede Regjering vil lade dem løbe med. Jeg indser ikke, at vi paa nogen Maade kunne faae alle dem med, som skulle med, uden at der er Mulighed for, at enkelte kunne smutte igennem, som helst burde være holdt udenfor. Med Hensyn til Tidsfristen, om den skal være et eller to Aar, ønsker jeg ogsaa at bemærke, at naar den høitærede Minister mener, at et Aar, hvortil der senere lægges et Aar, er det Samme som to Aar, saa er det ikke saa klart, som at 2 og 2 er 4. 1 Aar + 1 Aar er ikke det Samme som 2 Aar strax. Naar Folk nemlig ikke i Løbet af det første Aar veed, at de ogsaa har Begunstigelsen i det andet Aar, have de ikke den Rytte af Lovens Forlængelse, som de vilde have, hvis Loven strax var gyldig i 2 Aar. Jeg vil derfor bede den høitærede Regjering at overveje, om den ikke kan gaa ind paa at bevare Tidsfristen af 2 Aar. Jeg tror, at for en stor Mængde Debitorer, som have maattet gaa ind paa en saa lang Opsigelsesfrist for Debitorernes Vedkommende, som Kreditorerne forlange, vil det være umuligt at faae Gavn af Loven, hvis vi ikke jætte en Frist af 2 Aar strax.

Clausen: Til den Anmodning, som den sidste ærede Taler rettede til den høitærede Finansminister, vil ogsaa jeg gjerne slutte mig. Det fremgaar af den Skrivelse, jeg har faaet, at der allerede af vedkommende Mand er forlangt ordnet Pengeforhold, som først ville kunne ordnes til Juni Termin 1888. Naar derimod den ærede sidste Taler holdt strengt paa, at vi skulde blive ved den øvrige Redaktion af Lovforslaget, som nu er foreslaaet af Udvalget, synes jeg, at da Finansministeren har viist sig temmelig imødekommende, vil en Redaktion i den Retning, som Finansministeren har antyndet, om Stempelafgiftens Tilbagebetaling jo meget let kunne indflettes i Lovforslagets første Paragraf. Vi, som ere betænkelige ved at bibeholde en Frist af 3 Maaneder for Indleveringen, ville maasse føle os tilfredsstillende ved, at det sidste Punktum af Paragrafen gik ud, og Finansministerens Tanke tildeels optoges, saa at det omtrent kom til at hedde: „Svor en saadan Indlevering ikke kan finde Sted, vil den nye Obligation være stempelpligtig efter Lovgivningens alminde-